

RECENSIE THEATER

Driehoeksverhouding in broeierig Parijs

Stijn Devillé grijpt het Verdrag van Versailles aan voor een ideeënstuk met intriges.

Filip Tielens

zaterdag 25 september 2021 om 3.25 uur



Michaël Pas, Clara Cleymans en Prince K. Appiah. © Boumediene Belbachir

Vrede, liefde en vrijheid

Het Nieuwstedelijk

Op 28-29/9 in 30CC en 18-20/10 en 16-21/12 in Opek Leuven. Ook in De Nieuwe Zaal Hasselt (1-2/10 en 13-16/10), CC Dilbeek (8/10), CC Torhout (21/10) en CC Aarschot (22/10).

★★★★☆

‘Een zwarte, een homo en een danseres zitten samen op hotel: het lijkt het begin van een mop’, zegt Lydia Lopokova in het stuk. De sterdanseres van Les Ballets Russes is in 1919 Londen ontvlucht en verblijft in het Parijse Hotel Majestic, waar ook onderhandelaars van de vredesconferentie van Versailles verblijven. Ze sluit er vriendschap met Charles D.B. King, gezant van Liberia (toen het enige vrije Afrikaanse land) en John Maynard Keynes, de Britse en openlijk biseksuele econoom. In de lobby en kamers van het hotel voeren ze intellectuele gesprekken en ontstaan er amoureuze intriges, waarbij de drank rijkelijk vloeit.

Hun ontmoeting klinkt te mooi om waar te zijn, en dat is het ook. Auteur en regisseur Stijn Devillé projecteerde zijn verbeelding op deze markante figuren. Ze waren tijdens de conferentie alledrie in Parijs, waar op straat de euforie heerste na de Eerste Wereldoorlog, net als de Spaanse griep. Al is niet alles verzonnen: zo werden Lopokova en Keynes ook echt geliefden en echtgenoten.

King Keynes cancan

Devillé creëerde *Vrede, liefde en vrijheid* in Duitsland met onder meer Michaël Pas, die in de Nederlandse versie opnieuw een zwierige Keynes speelt. Clara Cleymans overtuigt vooral in de luchtiger scènes als Lopokova, terwijl Prince K. Appiah in zijn rol als King spoken word inzet om ‘*a seat at the table*’ af te dwingen bij de onderhandelingen.

Het Verdrag van Versailles biedt, als keerpunt in de wereldgeschiedenis, veel stof voor prikkelende gedachten. Zo was Keynes visionair in zijn these dat de onredelijke herstelbetalingen die andere landen eisten van Duitsland een voedingsbodem zouden vormen voor een nog groter conflict. ‘De Duitsers hebben de oorlog verloren, maar wij de vrede’, laat Devillé hem zeggen in zijn rijkelijk gestoffeerde toneelstuk.

Maar hij wil zoveel inzichten delen over de wereldpolitiek en linken leggen met het nu, dat zijn tekst soms te didactisch wordt, wat het drama in de weg staat. ‘We zijn zo intellectueel aan het doen de hele tijd’, zegt ook Lopokova ergens. Waarna met de ‘King Keynes cancan’ een dronken dansscène volgt waarin het drietal over elkaar heen buitelt.

Het zijn fijne scènes als deze, en de mooie muzikale monoloog van Cleymans over de bewogen historie van Hotel Majestic, die dit twee uur durende ideeënstuk welgekomen poëzie en verbeelding inblazen.
